

BOLŞEVİK

devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

**Ekim Devrimi 90. yılında da
dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların
yolunu aydınlatıyor!**

15

KASIM 2007 · FİYATI: 2 YTL.

İÇİNDEKİLER

		SİVAS KATLİAMININ SORUMLUSU FAŞİST TC DEVLETİDİR! KATLİAMIN GERÇEK HESABI DEVİRİMLE MUTLAKA SORULACAKTIR!	15
		HERKESE EŞİT, BİLİMSEL, DEMOKRATİK, PARASIZ EĞİTİM HAKKI!	17
EKİM DEVİRİMİ 90. YILINDA DA YOLUMUZU AYDINLATIYOR!	3	BU DÜZEN VAROLDUKÇA KADINLARA REVA GÖRÜLEN TÖRE, NAMUS CİNAYETLERİ BİTMEYECEK!	19
İŞYERİ ÖRGÜTLENMESİNDE DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN ÖNEMLİ BİR HUSUS: HER İŞYERİ AYRI ÖRGÜTLENMELİDİR!	6	IRKÇI, MİLLİYETÇİ, FAŞİST OZAN ARİF VE İSMAİL TÜRÜT'ÜN DİLİNDEN DÜŞMANLIK..	20
FAŞİST TÜRK ORDUSU, PKK'YA KARŞI, SON AYLARDA SALDIRILARINI SÜREKLİ YOĞUNLAŞTIRARAK SAVAŞA DEVAM EDİYOR! KÜRT ULUSUNA KARŞI YÜRÜTÜLEN BU SAVAŞA KARŞI MÜCADELE EDELİM! BAŞKA HALKLARI EZEN BİR HALK ÖZGÜR OLAMAZ!	9	14 MART TIP BAYRAMI KUTLANDI	22
27. YILINDA 12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST DARBESİ UNUTULMAYACAK, HESABI MUTLAKA SORULACAKTIR!	12	NİJERYALI FESTUS OKEY POLİST TARAFINDAN KATLEDİLDİ! BU IRKÇI, YABANCI DÜŞMANI SALDIRININ SORUMLUSU DEVLETTİR!	23
KÖTÜ ÜNLÜ BAYER TEKELİ İŞÇİLERİ SOKAĞA ATIYOR	14	SEÇİMLER: PALAVRA MEYDANI! HADİ ORADAN...!	24
		GEÇ KALMIŞ BİR TAVIR...	27

V.i.S.d.P. & Yazışma Adresi:
K. İnân · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

Ekim Devrimi 90. yılında da dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların yolunu aydınlatıyor!

7 Kasım 1917, Rusya’da işçi sınıfının Bolşevik Parti önderliğinde iktidarı ele geçirdiği gündür.

Rusya işçi sınıfı, emperyalizm ve proleter devrimler çağında ilk kez bir ülkede iktidara el koyarak kendi iktidarını kurmuştur. Rusya işçi sınıfı, bu devrimle emperyalizme ve gericiliğe ağır bir darbe indirmiştir.

Rusya işçi sınıfı, iktidarın ancak ve ancak silahlı devrimle sermaye sınıfından zorla ele geçirilebileceğini göstermiştir.

Rusya işçi sınıfı, tüm legalist hayallere büyük bir darbe vurmuş, barışçıl yollarla burjuvazinin sömürü çarkını döndüren devlet mekanizmasının yıkılamayacağını, silahlı devrimle devlet çarkının paramparça edilerek işçi sınıfının iktidarının kurulabileceğini göstermiştir.

Rusya işçi sınıfı, emperyalist sistemin haksız savaş olduğunu, bu hain sistemin

işçi ve emekçi yığınların emperyalist çıkar uğruna cephelerde hunharca katledilmesinin adı olduğunu, ancak proletarya önderliğinde bir devrimle bu haksız savaşların durdurulabileceğini gösterdi.

Rusya işçi sınıfı, emperyalist savaşa karşı halkların cephelerde kardeşleşmesi gerektiğini, silahları komutanlarına çevirerek devrim için mücadele etmeleri gerektiğini, ancak bu şekilde açıktan, sefaletten kurtulabileceklerini gösterdi.

Rusya işçi sınıfı, burjuvaziye karşı savaşın kazanılmasının en temel koşulunun, sınıfın kendi partisini kurarak, bu partinin önderliğinde, ezilen tüm güçlerin, sermayenin iktidarına yüklenmesiyle onu paramparça etmesinin mümkün olduğunu gösterdi.

İşçi sınıfı, kendi kurtuluşuna gidecek yolu, Marksizmin-Leninizmin bilimsel öğretileri ışığında yol gösterecek olan

BOLŞEVİK PARTİ'yi kendi içerisinde yaratmasının hayati önem taşıdığını göstermiştir.

Rusya işçi sınıfı, kendisini özgürleştirecek yegane gücün yine kendisi olduğunu, burjuvazinin şu ya da bu kesiminden medet umulamayacağını göstermiştir.

Rusya işçi sınıfı, ancak kendisinin önderlik ettiği devrimin zaferle taçlanması sonucunda kadınların, ulusların ve tüm ezilenleri özgürleşebileceğini göstermiştir.

Rusya işçi sınıfı, “başka halkları ezen bir halkın özgür olamayacağını”,

özgürleşebilmek için, başka halklarla eşit temelde bir arada yaşamının şart olduğunu göstermiştir.

Rusya işçi sınıfı, emekçi kadınların, erkek egemen sistemin gerici, şoven esaretinden kurtulabilmesi için, işçi sınıfının mücadelesi içinde yer alarak

sermayeye karşı savaşmaları gerektiğini gösterdi.

Rusya işçi sınıfı, devrimci mücadele-nin kadınlar katılmadan zaferle taçlanamayacağını göstermiştir.

İşçi sınıfı partisi içerisinde kadın ve erkeklerin, eşit ve ortak bir yaşamı gerçekleştirecek, karşılıklı güven içerisinde sömürü sistemini paramparça etmek amacıyla mücadele etmelerinin zafere giden yolu açabileceğini gösterdi.

Bunun için de Ekim Devrimi, “.... Ekim Devriminin zaferi insanlık tarihinde köklü bir dönemci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde

köklü bir dönemci kaydetmektedir.” (Stalin, “Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği”, Eserler cilt 7, sf. 207-208, Alıntı, “Ekim Devrimi Üzerine, H. Yeşil, Dönüşüm Yayınları, s.22)

Peki Rusya işçi sınıfını, onun öncü Bolşevik Partisini bu denli güçlü kılan güç ne?

Daha 1894 yılında, o günün Rusya’sındaki kapitalist üretim ilişkilerinin düzeyi, Kuzey Kürdistan ve Türkiye’nin bugünü ile karşılaştırılamayacak kadar geri bir durumda olmasına rağmen, Lenin yoldaş şu tespitleri yapmaktadır:

“... İşte bu yüzden fabrika işçisi tüm sömürülen halkın ileri temsilcisidir, ne daha az, ne daha fazla ve temsilci olarak bu görevini örgütlü, sebatlı bir mücadelede gerçekleştirmesi için herhangi bir “perspektife” kapılması gerekmez; bunun için sadece onu **durumu hakkında**, onu ezen sistemin politik-ekonomik yapısı hakkında ve bu sistem altında sınıf antagonizmasının zorunluluğu ve kaçınılmazlığı hakkında aydınlatmak gereklidir. Kapitalist ilişkilerin bütün sistemi içinde fabrika işçisinin bu konumu onu işçi sınıfının kurtuluşu için tek savaşçı haline getirir, çünkü yalnızca kapitalizmin en yüksek gelişme aşaması, makineli büyük endüstri, bu mücadele için gerekli maddi koşulları ve sosyal güçleri ortaya çıkarır. ...” (Lenin, SE, cilt 1, sf.440 İnter Yayınları.)

Burada Lenin yoldaş çok açık bir şekilde işçi sınıfının tarihsel misyonunu, devrimci rolünü ortaya koymaktadır. Fabrika işçisinin üretim içerisindeki konumundan dolayı, işçi sınıfının kurtuluşu için tek

savaşçı rolüne sahip olduğunu ortaya koyar.

Yazısının devamında şunları saptar:

“... *Ve Sosyal-Demokratlar bütün dikkatlerini ve faaliyetlerini işçi sınıfına yöneltiyorlar. İşçi sınıfının ileri temsilcileri bilimsel sosyalizmin düşüncelerini, Rus işçisinin tarihsel rolü düşüncesini benimseyip, bu düşünceler geniş bir yaygınlık kazandığında ve işçiler sağlam örgütler kurup, işçilerin bugünkü dağılık işletmeler düzeyindeki mücadelesini bilinçli bir sınıf mücadelesine dönüştürdüklerinde – o zaman Rus işçisi tüm demokratik unsurların başında otokrasiyi devirecek ve Rus proletaryasını (bütün dünyanın proletaryasıyla omuz omuza) açık politik mücadelenin doğrudan yolunda muzaffer komünist devrime doğru götürecektir.*” (age. s.441)

Burada altını çizmek gerekli olan en temel tespitlerden birisi, Rusya’daki Marksistlerin **bütün dikkatlerini ve faaliyetlerini işçi sınıfına yöneltmiş olmalarıdır.**

Bu tespit canalcı bir özelliğe sahiptir.

Bizim son kongrelerde aldığımız kararlarda yaptığımız “fabrikaları kalelerimiz haline getirelim” tespitle özdeş olan bu tespitin, hayati bir önem taşıdığını bir kez daha vurgulamak gerekir.

Burjuvaziyi zor yoluyla devirip kendi iktidarını kurmayı hedefleyen sınıf partisi her gün kendi pratik faaliyetlerini bu çerçevede sorgulamalıdır.

Yine Lenin yoldaş, “*işçiler sağlam örgütler kurup*” dağılık işletmeler düzeyindeki mücadelelerin, “*sınıf bilinçli bir sınıf mücadelesine dönüştürülmesi*”ne vurgu yapmaktadır. Bu devrimi örgütlemek isteyen her komünistin dağarcığına yazması

gereken bir tespittir.

İşçilerin sağlam kurmaları gereken örgütlemelerinin fabrika içindeki parti örgütleri olduğu açıktır. Bunların illegal temelde olacağı, devrim yapmak isteyen herkesin bilincinde olan bir tespittir.

Tek tek fabrikalardaki örgütlenmeler üzerinden, bilinçli örgütlü bir mücadelenin “sınıf mücadelesi” anlamına geleceğini ve bunun bu şekilde ele alınması gerektiği 1894’lerde tespit edilmektedir.

Burjuvazinin iktidarını alaşağı etmek isteyenlerin, Lenin yoldaşın bu dediklerini yaşama geçirmek için kollarını sıvamaları gerektiği, geç bile kalındığını anlaması gerekir.

Eğer 1917 Ekim Devrimi zafere ulaştıysa, Rusya işçi sınıfının fabrikalar temelinde kök salarak sermayenin mezar kazıcısı rolünün gereklerini yerine getirmesindendir. Ancak bu temelde gerçek işçi partisi olan BOLŞEVİK PARTİ yaratılabilmektedir.

Ancak bundan öğrenebildiğimiz ölçüde ve bu öğrendiklerimizi Kuzey Kürdistan Türkiye işçi sınıfını örgütleme çalışmasında yaşama geçirdiğimizde Ekim Devriminden gerçekten öğrenmiş olacağız!

2017’ye az kaldı.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye’nin Bolşevik Partileri omuz omuza vererek bu temelde bir çalışma yaparlarsa, 2017’de yeni Ekimleri yaratabiliriz. Hiçbir şey imkansız değildir. Yeter ki hedeflerimiz doğrultusunda gösterilen doğru yolda ilerlemesini bilelim!

Bu bilinçle Leninistlerin yolundan ileri!

12 Eylül 2007

İŞYERİ ÖRGÜTLENMESİNDE DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN
ÖNEMLİ BİR HUSUS:

Her işyeri ayrı örgütlenmelidir!

Partimizin Merkez Komitesinin yaptığı son açıklamalarında işyerleri örgütlenmesinde dikkat edilecek noktalardan birisi olarak, “Her İşyerinin Ayrı Örgütlenmesi” gerektiği tespiti idi.

Kuşkusuz bu açıklama her partili tarafından eşit derecede özümsemiş olamaz!

Bunun biraz da olsa açımlanması, daha somutlaştırılması gerekiyordu.

Bu kısa yazımızda bunu yapmaya çalışacağız.

“Her işyerini ayrı örgütleme” önermesi nereden çıktı? Biz zaten her işyerini ayrı örgütlemiyor muyuz? Her işyerini ayrı örgütlenmenin avantajları nedir? Bu partinin örgütlenmesine ne tür yararlar sağlayacak? Bunun dezavantajları var mıdır? gibi bir dizi soruyu kafamızda geçiriyoruzdur... Ama bu gayet normaldir.

“Her işyerini ayrı örgütleme” önermesi, farklı işyerlerinde çalışanları bir araya getirerek yapılan örgütlemenin verimli olamaması ve getirdiği kimi olumsuzluklar görülerek yapıldı.

Bizim parti kongrelerimizde ifade edilen en temel şiarlarımızdan biri de “fabrikaları kalelerimiz haline getirelim”, “işletmeleri fethedelim!” şeklindedir.

Genel olarak bu bağlamda bir değerlendirme yaparsak çıkan sonuç şudur:

Uzun yıllardan bu yana uyguladığımız örgütlenme modelleri sonucu bu şarlara uygun bir gelişme yok denecek kadar azdır.

Peki bu durum nereden kaynaklanmaktadır?

Neden yıllardan bu yana bu görüşlerimiz tüm partililer tarafından bilindiği halde biz buna uygun bir pratik sergilemekte ve bu yönde gelişmekte zorluk çekiyoruz?

Sorun niyet sorunu mu yoksa örgütlenme modelleri sorunu mu?

Bu sorulara cevap vermeye çalıştığımızda bir çıkış yolunu bulmak mümkün. Ama önemli olan gerçekten partili yoldaşlarımızın bu konu hakkında ciddi olarak düşünmesi, yeni yol ve yöntemler bulup onları pratiklerinde uygulamasıdır.

Ama bu noktada da ciddi sorunlar olduğunu belirtelim.

Parti Merkez Komitesi yukarıda ortaya koyduğumuz sonuç üzerine yaptığı değerlendirmede örgütlenme biçimimizde ciddi sorun olduğunu ve bu örgütlenme modeli üzerinden farklı bir gelişme çizgisi yakalamanın zor olduğunu tespit etti.

Bugüne kadar yaptığımız örgütlenme çalışmalarında ilişki yakaladığımız değişik fabrikalardan çalışan işçileri bir araya getirme, onları bir sempatizan biriminde örgütlenme modelini esas olarak uyguluyorduk. Bu bugün de esasen böyle yapılmaktadır. Bugün de esasen fabrikadaki işçiyi bir başka fabrikadaki işçi ile ve hatta semtlerdeki işçi veya emekçi insanlarla bir araya getirme şeklindedir.

Bugüne kadar yapılan bu çalışma üzerinden tek tek ilişkilendiğimiz bu fabrikalara geri dönerek onları işyeri birimleri temelinde örgütleyemiyorduk.

Bugüne kadar bunun nedenleri konusunda da hep bir çok açıklamalarımız olmuştur ve fakat bu değerlendirmelerimiz sonucunda da varolan durumu değiştirme ve ilişkileri ileri taşıyarak fabrika örgütlenmesi sağlayabilmiş değiliz.

Bugüne kadarki geçmiş pratiğimiz böyledir esas olarak.

İşte bu durumun açıkça tespit edilmesinin bir sonucu olarak bir bölgede yapılan şu çalışma ve tespit,

“... şehrinde değişik işyerlerinden arkadaşları yanyana getirdik, bu ilişkiler daha çok yeni.

Bu ilişkide şunu gördük: Bu kapsamda yanyana getirmek doğru değil. Ola ki bu çalışma içinde birisi ağzını tutmaz, işyerinde gizli yapılan örgütsel ve sendikal çalışma hakkında bilgi verir. Bu çalışma içinde yer alan işçilerle daha sonradan siyasi çalışma içine girme durumumuz olacaktır.

Bu gibi nedenlerden dolayı mümkün olduğunca değişik işyerlerinde çalışan insanları yanyana getirmemek doğru olur, mümkün olduğunca bir somut işyeri temel alınarak işçiler yanyana getirilmelidir.

Anda değişik işletmelerde çalışan işçilerden oluşan komiteler (sempatizan komiteler vs.) oluşturma durumundayız. Bunun dezavantajları var.

Her işyeri ayrı örgütlenmelidir, üst komiteler nasıl örgütlenir, ilişkiler nasıl sağlanır bunlar üzerine konuşulup, somut çözümlenmelidir.

Bütün bunlar örgütlemeye yeni bir metot geliştirmemizin zorunlu olduğunu bize gösterdi.

Bu yazıda yapılan bu tespitler daha çok, bir işyerinde yapılan bir örgütlenmenin nasıl daha iyi güvence altına alınacağı ile ilgili olsa da, ki bu bizim parti olarak, “gizliliğe önem verilmelidir!” önümüze yeni bir örgütlenme metodunu koyan bir tespittir.

Bu, esasen bizim fabrika çalışması üzerinden yeni işçiler kazanmamızın ancak o

işyerindeki sorunları temel çıkış noktası yapmakla mümkün olacağını tespit eden bir anlayışın ipuçlarını taşıyan bir tespit olmuştur.

Fabrikaları fethetmenin yolu, ilişki çıkarılan işyerindeki sorunları tespit etmek, o sorunların çözümü noktasında işçilerle birlikte çalışma yapmaktan geçtiğini bilerek örgütlenme çalışması yapmaktan geçmektedir.

Biz bir işçi ile buluştuğumuzda ve onu kendi siyasi görüşlerimize yakınlaştırdığımızda o işçi üzerinden ikinci, üçüncü ve daha fazla işçiye nasıl gideceğimizi, onları nasıl eğiteceğimizi, onlarla birlikte işyeri komitesi (daha sonra Grev ve Mücadele Komitesi) kuracağımızı belirlemeli ve ona uygun pratik faaliyet yürütmeliyiz.

Yapılan bu çalışma içinden kazanılacak öncü işçiyi parti birimleri şeklinde ancak örgütleyebiliriz.

Bu yapılmadan fabrikaları fethederek üretimden gelen gücü kullanmanın olanaksız olduğunu görmemiz lazım.

İşte “sen durunca hayat durur” betimlemesi de bu anlama gelmektedir. Hayatı durdurmanın ve iktidarı ele geçirmenin temel yolu buradan geçmektedir.

Ama bugüne kadar yapılan çalışma tarzı ile, yani fabrikadaki işçiyi başka fabrikadaki işçi ile yan yana getirip işyeri sorunlarını tali, öncelikle genel siyasi sorunları tartışma ve tartışma sonucunda kararlar alarak siyasi mücadeleyi öne çıkarma tarzı, fabrikalara girmemizi engelleyen temel faktör olmuştur.

Tabii ki biz fabrikadaki işçi ile günlük işyeri sorunlarının ötesine taşmak ve genel siyasi sorunları tartışmak görevi ile de görevliyiz. Ama işçiyi kazanmanın ilk yolu onun ekonomik ve demokratik haklar temelinde öncü ile yakınlaştırılması, bu yakınlaşma ile birlikte onlarla işçinin günlük sorunlarının siyasi sorunlar ilişkilendirilmesi gösterilmeli, çelişkilerin çıkış yolunun emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiden kaynaklandığını, işçilerin bu çelişkilerinin sermayenin siyasi iktidarıyla bağıntısı anlatılmalıdır.

Devlet siyaset ilişkisi ve devletin parçalanarak proletaryanın kendi iktidarını kurması hedefi bu çalışma içerisinde zaten gündeme getirilecek ve kavratılacaktır.

Ancak bu tarzla dünya komünist partisi KOMİNTERN’in kendi seksiyonları durumunda olan partilere “Bolşevikleşme” şiarına uygun bir şekilde fabrikalara yerleşme ve siyasi iktidarı fethetme yönünde sağlam adımlar atabiliriz.

Unutulmamalı ki, fabrikaları kaleleri haline getirmeyen hiç bir siyasi faaliyet güvence altına alınmış değildir.

Fabrikalarda kök salındığı koşullarda onu devrimci tarzda geliştirme ve sürekli kılma olanağı vardır. Varoş tipi küçük burjuva örgütlenmelerin hepsi gelip geçici, dönemsel gelişmeler olmuştur. 12 Eylül faşist darbesi ve sonrası gelişmeler bunu göstermiştir.

Fabrikaların fethedilmesi mücadelesinin doğru örgütsel araçların kullanılmasından geçtiği bilinmeli, ona uygun pratik sergilenmelidir.

ÇALIŞMA TARZIMIZI DEĞİŞTİRELİM,

FABRİKALARI KALELERİMİZ HALİNE GETİRELİM!

1 Eylül 2007

FAŞİST TÜRK ORDUSU, PKK'YA KARŞI, SON AYLARDA
SALDIRILARINI SÜREKLİ YOĞUNLAŞTIRARAK SAVAŞA
DEVAM EDİYOR! KÜRT ULUSUNA KARŞI YÜRÜTÜLEN
BU SAVAŞA KARŞI MÜCADELE EDELİM!

Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!

Yıllardır PKK önderliğinde yürüten Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine TC devletinin saldırıları değişik boyutlarda artarak devam ediyor.

Türk devleti bu yaz aylarında Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) girme yönündeki planlarını uygulamak için ülke içinde kamuoyu oluşturma, uluslararası alanda bu saldırıya destek toplamanın yanısıra, Irak hükümeti ile görüşmeler yaparak, PKK'nın Güney Kürdistan'da yaşama imkanını ortadan kaldırma için yoğun bir diplomasi çalışması içerisine girmiştir. Bu çabaları halen devam etmektedir.

Türk ordusu bir yandan Kuzey Kürdistan'da yoğun bir şekilde PKK'ya karşı savaş yürütürken, diğer yandan yoğun bir biçimde Irak sınırına da yığınak yaptı, yapmaya devam ediyor.

Kamuoyu oluşturmak ve girişilecek bir Irak saldırısına haklılık kazandırmak için demeçler verilmekte, açıklamalarda bulunmaktalar.

“Çizmeyi aşılar”

Bu ve benzeri söylemler, demeçler yeni değil. Türk hakim sınıfları ve temsilcileri açısından. Irak'a karşı girişilecek bir saldırının meşruluğunun temelleri hazırlanırken, açıktan saldırmanın propagandası da yapılıyor.

Kuzey Irak'ta Kürtler nasıl “çizmeyi aşmış”? Burjuva basına yansıyan fotoğraf ve yorum şöyle: Türkiye/Irak sınır bölgesinde Kürt bayrağı asılı bir karakol ve arttırılan güvenlik önlemleri.

Türk devletine ve basınına göre böyle bir resim kabul edilemez, sınırda güvenlikle görevli Kürt Ulusal Muhafızları silahların yönünü Türkiye'ye çeviremez!!!

Türk devleti Kuzey Irak'ta oluşan bölgesel Kürt Yönetimi oluşumundan ciddi bir biçimde

rahatsızlık duymaktadır. Kürt kimlikli bir oluşuma tahammül edememekte, Kürt kimlikli bir gelişmeyi bölgede istememektedir. Onlar korkmaktadırlar!

Türk devleti Kürt bayrağına, renklerine düşman.

Sınırdaki nöbet tutan Kürt muhafızlar da “Savaş istemiyoruz, ancak sınır ihlali olursa anında karşılık veriz. Bunun için buradayız” açıklamasında bulunuyor.

Türk devlet yetkilileri, özellikle Genel Kurmay, yapılan bu açıklamalara ateş püskürüyor. Kürt muhafızlarının gelecek bir saldırıya karşı kendilerini koruyacakları yönünde yaptıkları bir açıklamaya Türk devletinin tahammülü yoktur. Kendini ‘üstün’ ve ‘herşeye kadir’ gören TC devleti açısından böylesi bir açıklama, TC’nin ‘büyüklüğüne, üstünlüğüne’ zarar verir. Türk devlet yetkililerine göre Kürt Muhafızları böyle açıklama yapacaklarına, boynunu eğip ‘isterseniz girin topraklarımıza, siz büyüksünüz, üstünsünüz, bize karşı ayrıcalıklısınız vs” deyip, Irak (Güney Kürdistan) topraklarına Türk devletinin sürekli saldırı tehditlerine, provokasyonlarına sessiz kalmalıdır.

“Girelim dedirten fotoğraf”

Bu başlık altında burjuva basında bir fotoğraf karesi daha yer alır. Bu nasıl bir fotoğraf olmalı ki Türk devlet kurumları, yetkilileri, basını, olası bir Irak topraklarının işgaline neden olarak göstermek istediği gerekçelerden biri haline getiriyor?

Nasıl bir fotoğraf olmalı?

Fotoğrafta üstünde Kürt bayrağı olan Merkez Bankası binası.

Türk devletine göre bu fotoğraf kendilerine Irak topraklarına “girelim dedirten fotoğraf” tır. Ve fotoğraf üzerine açıklamalar devam ederek şunlar savunulur: “Merkez bankası bir ‘devlet sembolüdür’. Çünkü devlet olmanın en önemli sembollerinden biri para basmaktır. Bu fotoğraf sınırdaki Kürdistan tabelasından, Kürdistan havayollarından, Kürdistan üniversitelerinden, Kürdistan parlamentosundan sonra gelen ‘final adım’dır. Yani devlet olmanın son aşamasıdır”.

Her şey çok açık anlaşılmaktadır; Türk devleti Irak’ta (Güney Kürdistan) bir Kürt devletinin kurulmasına karşıdır ve bir Kürt devletinin kurulması olasılığına karşı duyduğu korkuyu yaşamaktadır, dile getirmektedir.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt yaptığı basın toplantısında bu fotoğrafı işaret ederek, “Irak’a girmemiz gerekiyor” demektedir.

Türk devleti açısından Güney Kürdistan (Kuzey Irak)’da ki Kürt ulusal mücadelesine, gelişmelere karşı tavrı açık ve nettir.

Türk devletinin Güney Kürdistan’da Kürt kimlikli hiç bir oluşuma tahammülleri, hele hele bir devletin kurulmasına tahammülleri yoktur, onlar için kabul edilemez dedikleri “kırmızı çizgi”dir.

Hakim sınıfların sivil temsilcileri, siyasi sözcüleri de bu yaklaşım temelinde bir dizi açıklamalarda bulunmaktalar. Ağız birliği etmişçesine aynı kuldarda buluşmaktalar, aynı dertleri, korkuları ifade etmekte.

Bu temsilcilerden biri olan Rahşan Ecevit'te yaptığı açıklamada şunları ifade etti:
“Türkiye Irak’a girmelidir, yoksa Irak Türkiye’ye girecek”.

Rahşan Ecevit'te safında bulunduğu karşı devrim cephesindekilerle aynı tavrı takınarak, Güney Kürdistan’da (Irak) bir Kürt oluşumunun etkileri zamanla kendisini Türkiye’de de (Rahşan Ecevit bunu “yoksa Irak Türkiye’ye girecek” şeklinde ifade etmektedir) gösterecek, Türkiye’de yaşayan Kürtler bu oluşumdan etkilenip taleplerde bulunacaklardır.

Benzeri içerikteki açıklamalar son dönemde daha açık ifade edilmeye başlandı. Güney Kürdistan’da kurulacak bir Kürt devleti (sadece Kürt devletinin kurulması değil, Kürtlerin elde edeceği her demokratik hak) sonuçları itibarıyla Türkiye’deki Kürtler üzerinde de etkide bulunacaktır. Türkiye’de yaşayan Kürtler de Irak’taki (Güney Kürdistan) gelişmelere olumlu bakacak, kendileri için de bu hakları, bu yaşamı talep edeceklerdir.

Güney Kürdistan’daki her oluşum, her adım Türkiye’deki Kürtleri de etkileyeceği gayet açıktır. Türk devleti bunu bildiğinden Güney Kürdistan’daki her gelişmeden rahatsızlık duymaktadır.

Güney Kürdistan’da Kürtler devletine, parlamentosuna, ordusuna, üniversiteye, okuluna, diline, bankasına, toprağına vs. vb. sahip olacaksa, Türkiye’deki, Kuzey Kürdistan’daki Kürtlerin de bunlara sahip olmak için taleplerini yükseltmesi en doğal hakkıdır.

Toprakları dört ülke tarafından parçalanmış Kürdistan’da Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı, kendi kaderini kendisinin belirlemesi en doğal, demokratik hakkıdır!

Kürdistan topraklarını işgal eden, Kürdistan’ı parçalayan (Türkiye, Irak, İran, Suriye) hiç bir sömürgeci devletin, hiç bir emperyalist gücün Kürdistan ulusunun kendi geleceğini, ayrı devlet kurma hakkını kullanmasını engelleme hakkı yoktur.

Türk devletinin tüm çabaları eninde sonunda boşa çıkacaktır.

Türkiye’de, Kuzey Kürdistan’da Kürt ulusu kendi kaderini kendisi belirleme hakkına sahiptir.

Tüm milliyetlerden, öncelikle de Türk milletinden işçilerin, emekçilerin üzerine düşen görev ve sorumluluk, Türk devletinin Kürtlere karşı takındığı bu milliyetçi, faşist tavrılara karşı tavır almak, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmaktır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde faşist Türk devletinin devrimle yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması şartlarında Kürt ulusu da dahil olmak üzere tüm halklar için özgür ve eşit olmanın şartları yaratılacaktır.

İşçi sınıfının önderliğindeki iktidar şartlarında tüm uluslara ayrı devlet kurma hakkı dahil tüm haklar sağlanacak, uluslar kendi kaderlerini kendileri belirleyecek, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanacaktır. “üstün” ırk, “aşağı” ırk uygulamasına son verilecektir.

Yaşasın halkların kardeşliği!

Yaşasın devrim ve sosyalizm mücadelesi!

27. yılında 12 Eylül askeri faşist darbesi unutulmayacak, hesabı mutlaka sorulacaktır!

Yıl 1980, 12 Eylül. Sabaha karşı faşist general Kenan Evren ordunun yönetime el koyduğunu, halkın sükunet içinde olmasını, ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağını tüm ülkede ilan ettiğini açıklıyordu.

Askeri faşist darbenin başını çeken beş generalden biri olan Kenan Evren, devletin birlik ve bölünmez bütünlüğü için, teröre karşı yönetime el koyarak parlamento feshedilir. Partiler, sendikalar, çeşitli kitle örgütleri kapatılır, gazete ve dergilerin yayını yasaklanır, kitaplar toplatılıp yakılır. Hayatın her alanında açık askeri faşist terör güçlü bir şekilde varlığını hissettirir.

12 Eylül açıktan geliyorum diyordu.

12 Eylül öncesi Türkiye’de bir yandan hakim sınıflar yönetemez duruma gelmişken, diğer yandan işçi sınıfı, ezilen yığınlar eskisi gibi yaşamak istemediklerini dile getiriyorlardı.

Hakim sınıf temsilcileri burjuva partiler arasında ciddi sürtüşmeler gündemde idi, aralarında varolan çelişkileri çözecek durumda değillerdi. Parlamente cumhurbaşkanının kim olacağı konusunda anlaşamadıkları için bir türlü cumhurbaşkanı seçilemiyordu.

Bir yandan hakim sınıf temsilcileri partiler, devletin diğer kurumları arasında ciddi çelişkiler ve uyuşmazlıklar sürerken, diğer yandan işçi sınıfı, ezilen yığınların, gençliğin

ekonomik ve demokratik mücadelesi önemli boyutlar kazanarak sürüyordu. Tüm tehditlere rağmen işçi sınıfının, memurların yoğun şekilde grevleri sürüyordu. Mücadele önemli boyutlara varmıştı. İşçi sınıfı, emekçi yığınlar ve gençlik arasında yoğun antifaşist, demokratik, devrimci mücadele gelişmiş durumda idi.

Bu gelişme toplumun çeşitli kesimlerinde kendisini açıkça gösteriyordu. Devletin önemli kurumlarından biri olan polis teşkilatında bile bir bölünme olmuştur. Polis sendikalarından Pol-Bir devletten yana tavır takınırken, Pol-Der ise işçi sınıfını ve ezilenlerin yürütmüş olduğu antifaşist, devrimci, demokratik mücadeleden yana tavır takınıyordu.

Özetle faşist devlet ciddi sorunlarla boğuşma durumunda idi. Bir yandan hakim sınıfların temsilcileri, devlet kurumları kendi aralarında sürtüşürken, diğer yandan antifaşist devrimci, demokratik bir mücadelenin yığinsal varlığı söz konusu idi.

Türkiye’deki bu gelişmelere özellikle başta ABD emperyalist devleti olmak üzere, diğer emperyalist devletler de (o dönem henüz yüzündeki sosyalist maskeyi kaldırmamış olan revizyonist, sosyal emperyalist SSCB’de) seyirci kalamazlardı. Emperyalist ve sosyal emperyalist devletler gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlardı.

ABD ve batılı emperyalist devletler, Türkiye’nin içinde bulunduğu durumda, gelişen antifaşist, demokratik, devrimci mücadelenin kendilerine de yöneldiğini, kendilerine de zarar vereceğini, Türk devletin göreceği zarardan kendilerinin de etkileneceğini, Türkiye’nin içinde bulunduğu kaosun daha fazla sürmesinden kendilerinin

de zarar göreceğini çok iyi biliyorlardı.

Bunların sonucu olarak başta ABD olmak üzere batılı emperyalist devletler 12 Eylül askeri faşist darbeyi desteklemişlerdir.

Askeri faşist darbe esasında işçilere, emekçilere, köylülere, devrimcilere, komünistlere karşı yönelikti. 12 Eylül askeri faşist darbesinin uygulamalarından bazılarına bakıldığında, darbenin esas hedefinin devrimci mücadeleye, devrimci örgütlere, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar karşı olduğu görülecektir. Faşist darbenin yaptıklarına bazı örnekler:

- 650 bin kişi gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınanların tümüne yakını işkenceden geçirilmiştir. Gözaltı süresi kayıtlılar için 90 gün, kayıtsızlar için 150 günü geçmiştir.

- İşkencede 171 kişi öldürüldü.
- 49 kişi idam edildi.
- Askeri mahkemelerde 210 bin dava açıldı. Bu davalarda 85 bin kişi düşünce suçu kapsamında yargılandı. Bir milyon 683 bin kişi fişlendi, 6358 kişiye idam istendi.

- 348 bin kişiye pasaport verilmedi.
- 14 bin 509 kamu görevlisi işten atıldı.
- 18 bin memur, 2 bin yargıç savcı, 4 bin polis, 2 bin subay/astsubay, 5 bin öğretmen istifaya zorlandı.

- 23 bin 667 dernek kapatıldı.
- Siyasi partiler, bazı sendikalar kapatıldı.
- 30 bin kadar kişi Türkiye'yi terk etmek zorunda kaldı.

- Cezaevlerinde işkence en acımasız biçimde uygulandı. İşkenceler sonucu insanlar yaşamını yitirdiler. İnsanlar sakat ve hasta bırakıldı. Hapishanelerdeki ağır yaşam, baskı, işkence ve antidemokratik koşullarına karşı açlık grevleri ve ölüm oruçlarında insanlar yaşamını yitirdiler, sakat kaldılar.

- Bilim ve Sosyalizm Yayınlarına ait 113 bin 607 kitap Ankara/Mamak'ta Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından yakıldı.

- Yayıncılar, gazeteciler öldürüldü.
- Toplam 39 ton kitap, dergi ve gazete SEKA'da imha edildi.
- 8 gazete 195 gün süreyle kapatıldı.
- 937 film yasaklandı.
- Yılmaz Güney'in 114 filmi yasaklandı.
- Türkçe'den başka dillerin kullanımı hayatın her alanında yasaklandı.
- Ve bu listeye daha eklenecek çok şey...

“Bugün de aynı şeyi yaparım”

Bu sözler 12 Eylül askeri faşist darbenin başı olan faşist katil Kenan Evren'e ait. Darbeden 27 yıl sonra bu sözleri söyleyebilmektedir. Aynı Kenan Evren 12 Eylül döneminde kurulan darağaçlarını 'asmayalım da besleyelim mi?' diyerek savunmuştur. 12 Eylül askeri faşist darbesinden 27 yıl sonra demokratik olmakla övünen faşist devlet, faşist Kenan Evren'in bu açıklamalarını bıyık altından gülererek alkışlamaktadır, ona destek sunmaktadır. 12 Eylül askeri faşist darbesi esas olarak faşist TC devletine karşı mücadele eden komünist, devrimci, demokrat, antifaşist örgütlere ve mücadelesine karşı yürütülmüştür. Bu faşist darbenin bugün bile etkileri yoğun bir şekilde sürmektedir.

Darbelerin kaynağı olan kapitalist düzen varoldukça hakim sınıflar açısından ihtiyaç duyulduğu yerde yeni darbelerle başvurulacaktır. Görev, bir daha darbelerin gelmemesi için, darbelerin kaynağı olan emperyalist sistemi devrimle yıkmaya mücadelesini hızlandırmaktır.

Kötü ünlü Bayer tekeli işçileri sokağa atıyor!

Dünyanın en büyük kimya tekellerinden Almanya kökenli BAYER şirketi dünya çapında 6100 işçiyi sokağa atma planları yaptı. Bayer tekeli Schering tekeline yuttuktan sonra dünyada 6 binden fazla işçiyi sokağa atacıklarını açıkladılar.

Bayer tekelinin Leverkusen'deki ilaç fabrikasını kapatarak üretimi Berlin'deki iş yerine kaydıracağını açıklaması üzerine işçiler 27 Şubat'ta ve 1 Mart'ta eylemler düzenlediler. İmza kampanyasıyla tamamlanan bu eylemlerin sonucunda tekel yönetimi kendi planlarından vazgeçemedi. İşçiler ve onların temsilcileri her iki şehirdeki iş yerlerinin korunmasını talep ediyorlardı. Bayer yöneticileri ise bu önerinin yeteri kadar tasarruf sağlayamayacağını ileri sürerek, Leverkusen'deki iş yerini kapatarak bundan olumsuz etkilenen işçilere sosyal plan çerçevesinde tazminatı ödeyeceklerini öneriyor. Bu öneriyi işçiler haklı olarak kabul etmiyorlar.

İşçilerin kapı önüne konması ve yılları alacak bir işsizliğin karşılığı tazminat olamaz. Sosyal plan dedikleri de işçilerin önemli bir bölümünün gelecekte zor durumda kalmasını engelleyemiyor.

Patron tarafının 2008'in ortalarına kadar işten çıkarma yok demesi de sorunu çözmiyor... 2008 ortasından sonra ne olacağı karanlık çünkü.

İşçilerin bu konuda yapması gereken tek şey var: Opel işçileri gibi kendilerini fabrikaya kapatarak Avrupa çapında eylemler yapmaktır. Ya işten çıkarma planları geri çekilecek, ya da üretilmeyecektir denmesi lazım. Almanya'daki reformist sendikaların en olumsuzunu konumunda bulunan IGBCE (Kimya işçileri sendikası) zorlanarak ortak bir mücadele hattının örülmesi lazım.

Yaklaşık 6 aydır BİS ve BBS çalışanlarının yürüttükleri örnek mücadeleden de öğrenmek gerekir. Kimya sendikasının iş birlikçi tutumuna karşı, muhalefet listesinde seçimleri kazanan iş yeri işçi temsilcilerinin önderlik etmeye çalıştığı işçiler çalışma koşullarının kötüleştirilmesine, geleceklerinin tehlikeye atılmasına karşı Bayer-BİS iş yeri önünde her pazartesi eylem yapmaktadırlar.

Masa başında yapılacak pazarlıklar yerine mücadele alanlarına çıkmak, üretimden gelen gücü kullanmak patronlara geri adım attırabilir.

Kapitalist sistem her yerde ve her ülkede kendi çıkarı için işçileri işsizliğe, yoksulluğa terk etmekten çekinmez; tersine işsizlik ve yoksulluk kapitalist sistemin ürünüdür.

İşsizliğin ve yoksulluğun olmadığı, işçilerin kendi kendilerini yönettikleri, yönetecekleri sosyalizm için mücadeleden başka çare yok.

Ya kapitalist barbarlık altında yok oluş, ya da sosyalizm için savaş!

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Bir Bolşevik Devrim okuru, 11.3.2007

SİVAS KATLİAMININ SORUMLUSU FAŞİST TC DEVLETİDİR!

Katliamın gerçek hesabı mutlaka devrimle sorulacaktır!

Sivas'ta 1993 Temmuz'unda Pir Sultan Abdal Kültür Şenlikleri düzenlenirken, 2 Temmuz günü binlerce İslamcı şeriatçı tarafından, şenliğe katılan bir bölüm katılımcının kaldığı Madımak oteline saldırıldı ve otel içinde kalanlarla birlikte yakıldı.

Gözü dönmüş bu caniler sevinç çılgınlıkları ve naraları altında Madımak otelinin içindeki sanatçı, yazarların, aydınların ateşler içinde yanmasını, dumanlar altında boğulmasını izliyordu.

Madımak katliamının hazırlıkları, şenliklerin başlamasından günlerce önceden hazırlanmaya başlanılmıştı. Camilerde bildiriler dağıtılıyor, bildirilerde ve yerel gazetelerde, halk 'din elden gidiyor', 'dinsizlere karşı mücadele' çılgınlıkları ile saldırı için önceden hazırlanıyordu.

Ve nitekim planlanan gün gelip çattı. 2 Temmuz günü hazırlıkları önceden yapılmış planlı saldırıya geçildi. Hazırlanan benzin bidonları ve yanıcı maddelerle binlerce gerici kitle örgütlü bir şekilde Madımak Otel'i'nin etrafını sardı ve Otel barbarca ateşe verildi. İçerdekilerin kaçmasına izin verilmiyordu, ateşler içinden kaçma imkanını bulup dışarı çıkmayı başaranı etrafı saran yobaz kitle tarafından katledileceği, ateşlere geri atılacağı bekleniyordu. Devletin ordusu, polisi olayı seyrediyordu.

Bu şeriatçı, dinci saldırı sonucu Madımak Otelinde 2 Otel çalışanı olmak üzere 37 kişi yanarak can verdi, 2 kişi de Otelin dışında kurşunlanmış olarak katledildi.

Madımak otelinde insanların canlı canlı yakılması ve katil sürülerinin 'Allah, Allah' naraları, katliamın görüntüleri anında basına yansıtılıyordu.

Devlet katliamı seyretti! Gerçek sorumlu TC devletidir!

Devlet olayı seyrediyordu. Devletin en ileri gelenleri de, Sivas'taki devletin temsilcileri de olayı izliyordu. Sivas'ta adeta ne polis, ne jandarma, ne Vali, ne itfaiye... devletin hiç bir kurumu olaya ciddi bir müdahalede bulunmadı. Sivas'ta olayların çıkacağına çok önceden bilinmesine rağmen, devlet hiç bir tedbir almamış, tersine saldırı hazırlıklarına ve katliama gozyummuştur. Olay yerine çok geç gelen jandarma ve polis ekipleri ise gerçek anlamda saldırganlara karşı önleyici bir tedbir almamıştır.

Madımak katliamının gerçek sorumluları faşist devlettir.

Madımak katliamına ilişkin yapılan bazı değerlendirmeler devletin, hakim sınıfların ve sözcülerinin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Bu değerlendirmelerin bazılarına göre katliam üzerine yorumlar şöyle: 12 Eylül askeri

faşist darbesinin önderlerinden faşist Kenan Evren'e göre: *"Gereksiz bir konuşma sonunda çıkan olay, solcularla dinciler arasındaki çekişmeye dönüşüyor. Bunu önlemek lazım. İnsan dinsiz olabilir. Ama bunu ilan etmenin gereği yok"*. Katliam sırasında başbakan olan Tansu Çiller'e göre: *"Otelin etrafını saran vatandaşlarımıza bir şey olmamıştır"*. Dönemin ANAP lideri Mesut Yılmaz'a göre: *"Bu futbol maçında bile çıkabilecek bir olaydır"*.

Hakim sınıf sözcülerinden aktardığımız bu örnekler, katliama ilişkin gerçek tavrılarını sergilemektedir. Bu değerlendirmelere göre Madımak'ta diri diri yakılan 37 insanın katledilmesi olayının pek bir önemi yok; bu olayın, üzerine konuşulacak, kayda değer bir olay olmadığı, tersine sıradan 'futbol maçlarında da görülebilecek olay'dır.

Diri diri yakılarak katledilenlerin durumu değil, otelin dışındaki saldırganlara bir şey olmadığı için sevinç duygularını açıklamaktalar. Olayın gelişimi çarpıtılarak, devlet güçleri ve kurumların desteği temelinde planlı bir şekilde örgütlendiği gizlenerek, saldırıyı 'solcularla dinciler arasındaki bir çekişme' gösterilerek gerçekliğinden saptırılmaktadır.

Sivas katliamı ilk değildi, son da olmayacak! Katillerin bulunacağı, cezasız kalmayacağı sahte demeçleri de verildi. Göstermelik olarak bazı kişiler tutuklandı, ama katliamın başını çeken çoğu kişide bugün elini kolunu sallayarak dışarıda gezmektedir, devletin resmi kurumlarında çalışmaktadır.

Sivas katliamı ilk değil, son da olmayacaktır!

Faşist Türk devleti desteğinde bu katliam öncesi de çokça katliamlar yaşandı. Kürt ulusal hareketlerine karşı TC devletinin tarihi katliamlarla doludur. Bu devlet geçen yüzyılın ilk soykırımını Ermeni ulusu üzerinde uygulamıştır. Maraş katliamı, Çorum katliamı ... bu devletin desteği temelinde gerçekleşmiştir. Katilleri bugün devletin önemli kademelerinde görev yapmaktalar.

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler...

Faşist TC devleti tarihi boyunca çeşitli milliyetlerden halkları birbirine düşman etmiş, kırdırtmıştır. İşçi sınıfı ve ezilen milliyetler, dillerine, renklerine göre ayrılmış, Türk olmayanlara karşı yoğun, bilinçli karşı propaganda yürütülmüş, Türk işçisi ve emekçileri, başka halklara karşı düşman olarak yetiştirmeye çalışılmıştır. Bunda da ne yazık ki önemli ölçüde başarılı olunmuştur. Devletin bu karalama ve düşmanca tavrına karşı kardeşlik temelinde yaklaşacak olan sınıf, ezen ulus konumunda olan Türklerin işçi ve emekçileridir. Milliyeti, dini, ırkı ne olursa olsun bütün işçilerin ve ezilenlerin birbirlerine karşı hiç bir sorunu olamaz, onların hepsinin düşmanı birdir, tektir: Bu kapitalistlerin düzenidir, devletidir!

Öyle ise, görev Madımak ve benzeri olayların bir daha yaşanmaması için, bu barbar düzenin tarihin çöplüğüne gömülmesi için, bu kapitalist düzene karşı hep birlikte örgütlenmek ve mücadele etmektir. Tüm katliamların da, Sivas-Madımak katliamının da gerçek hesabı mutlaka devrimle sorulacaktır!

Ağustos 2007

Herkes eşit, bilimsel, demokratik, parasız eğitim hakkı!

Yasalarda belirtilen ve söylenenlere bakıldığında herkes için eğitim hakkının olduğu, eğitimin demokratik ve bilimsel olduğu söylenir.

Fakat bunlar esas itibarı ile lafta söylenenler olarak kalır, eğitimde de yaşanan gerçeklik, tüm diğer temel sorunlarda olduğu gibi, parası olan için eğitim imkanı vardır.

Her yıl on binlerce öğrenci sınavlara katılmakta, bunların küçük bir bölümü istenen ‘başarı’yı gösterirken, büyük bir bölümü kendilerinden istenen ‘başarı’yı göstermeyerek umutlarını bir başka bahara ertelemektedirler.

Öğrenci Seçme Sınavı (ÖSS) 17 Haziran’da yapıldı. 1 milyon 640 bin civarında öğrenci sınavlara katıldı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da sınava katılanların küçük bölümü bir yüksek okula kayıt yaptırabilecek, büyük çoğunluk için umutlar gelecek yıllara ertelenecek veya bir yüksek okulda okuma hayaline son noktayı koyacaktır.

İşçi, emekçi, köylü çocukları açısından okumanın daha ilkokuldan başlamak üzere bir dizi engeli vardır. Bu kesimden öğrenciler için daha ilkokula başladığı günden itibaren sorunlar, eşitsizlikler yumağı başlamaktadır.

Eğitim eşitliği: Koca bir yalan!

Sözde eğitim herkes için eşit ve herkes eşit oranda yararlanmaktadır. Herkes fırsat eşitliği tanınmaktadır! Ama hepsi koca bir yalan! Gerçekler tersini söylemektedir. Zengin çocukları okul öncesi eğitimden başlamak üzere, İlköğretim, Lise ve Yüksek okullarda çok farklı imtiyazlara sahiptirler. Hakim sınıfların, ezenlerin, zenginlerin çocukları özel, paralı okullarda okurken, ezilenlerin çocukları devletin eğitim açısından çok yetersiz olan okullarında, çok kalabalık sınıflarında, yeter sayıda öğretmenin olmadığı okumak zorunda kalmaktalar. Ezilenlerin çocukları açısından sorunlar bunlarla sınırlı değil. Daha koca bir sorunlar yığınağı. Kırsal alanda, köylerde okul yetersizliği, okulu olmayan köylerde öğrencilerin okuması iyice zorlaşmakta.

Devlet okullarının yetersizliği kanıtlanırcasına adım başı paralı özel okullar!

Eğitimde herkese devlet tarafından eşit eğitim ve fırsat eşitliği deniyorsa, özel okullar, dershaneler niye?

Bu olgu bile çokça dile getirilen eğitimde eşitlik ve fırsat eşitliğinin gerçeği yansıtmadığını, koca bir yalandan ibaret olduğunu göstermektedir.

Özel okullar ve dershaneler parası olanlar içindir, kapısı zengin çocuklarına açıktır. Özel

okulların ve dershanelerin kapıları, işçi sınıfı, köylü ve emekçi yığınlarından öğrencilerin, gençlerin yüzlerine kapalıdır. Özel ilköğretim, lise, yüksekokul ve üniversitelerin ücretleri yıllık 15 bin dolarlara kadar yükselmektedir.

Türkiye/Kuzey Kürdistan’da bu parayı kim verebilir? Kimlerin veremeyeceği açık; işçi, köylü, memur, küçük ve orta gelirli esnaf, emekli...

Kızlara eğitim hakkı!

Kız çocukları açısından ise kız olmalarından dolayı bir dizi yeni sorun eklenmektedir.

Kız çocuklarının okumasına gerek yoktur anlayışı ve buna uygun pratik hala toplumda önemli bir yer tutmaktadır.

21.YY’da Türkiye’de devlet ve burjuva basın tarafından ‘haydi kızlar okula’ kampanyaları yapılıyorsa, bundan devlet ve devleti temsil edenler sevineceklerine utanç duymalıdır.

Bugün okul çağındaki tüm erkek ve kız çocuklarının okuması, eğitim görmesi gayet doğal ve de gerekliliktir. Bugün yürütülen ‘haydi kızlar okula’ kampanyaları, bugüne kadar kızların okula gitmesinin yanlış bulunduğu veya bu yanlışla karşı gerekli tedbirlerin alınmadığı, mücadele edilmediği anlamına gelir.

Bilimsel, demokratik eğitim!

Eğitim, eşit olmadığı gibi, demokratik ve bilimsel de değildir. Eğitim, milliyetçi, ırkçı içerikte olduğu gibi, dini içeriğe de sahiptir.

Eğitime adım atan bir öğrenci Türk milliyetçiliği, ırkçılığı ve dini söylemlerle karşılaşmaktadır.

Ana dilde eğitim hakkı Türk ulusundan öğrenciler için tanınmaktadır. Kürt ulusundan ve diğer ezilen milliyetlerden öğrencilere anadilde eğitim hakkı tanınmamaktadır.

Burada aktarılan eğitim sisteminde varolan temel bazı sorunlardan örneklerdir. Bu anlatılanlara eğitim alanında varolan sorunlara daha bir dizi sorun eklenebilir.

Çözüm nerede?

Gerçek anlamda herkes için bilimsel, demokratik, eşit, parasız bir eğitim işçilerin köylülerin iktidarında sağlanacaktır. Burjuva sistemi, devleti varlığını koruduğu sürece, eğitim gerçek anlamda bilimsel, demokratik, eşit olmayacaktır. Eğitim, sömürücü hakim sınıfların, zenginlerin, sömürücülerin çıkarlarına uygun biçimde çözülecektir.

Görev, ezilen geniş yığınlar diğer tüm sorunlarını olduğu gibi, eğitim sorununu da kendi yararlarına çözmek için örgütlenmeli, devrim ve sosyalizm mücadelesine hız vermelidir!

Eğitimin demokratik, bilimsel ve eşit olması için örgütlü mücadeleye!

Eylül 2007

Bu düzen varoldukça kadınlara reva görülen töre, namus cinayetleri bitmeyecek!

Toplumda öyle kabullenilmiş, hayatın normal seyri içinde görülen, neredeyse alışık olunan kadınlara karşı uygulanan şiddet, töre cinayetleri hep gündemde. Basında bu tür haberlerin yayımlandığı görülür. Kadınların şiddete maruz kalması, katledilmesine karşı çıkışlar toplumun çok küçük bir kesimi, öncelikle de bazı kadın örgütleri tarafından gündeme getirilmekte, protesto sesleri yükseltilmeye çalışılmaktadır. Ne yazık ki bu sesler toplumun, öncelikle kadınların çok küçük bir bölümü tarafından dile getirildiğinden çok yetersiz kalmaktadır. Ama yine de suskunluğu bozmak, kadına yönelik şiddetin ve cinayetlerin üstünün örtülmemesi için, kadınlara karşı bu uygulamaların ve savunuların teşhir edilmesi, şiddet gören kadınların yalnız olmadığını dile getirme açısından olumludur. Bu duruşun genişletilmesi, yaygınlaştırılması görevdir.

Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Daire Başkanlığı'nın "2006 Faaliyet Raporu"na göre kadına yönelik şiddetin azalması bir yana, geçen yıla göre %76 arttığı tespit edilmektedir.

Burada hemen şu bilinçte tutulmalıdır ki rapora yansıyanlar gerçek durumun tam bir göstergesi değildir. Şiddete uğrayan, baskı gören her kadın polise gitmemektedir. Polise gidenler şiddete maruz kalan kadınların küçük bir bölümüdür. Toplumda hakim olan anlayış "erkek sever de, döver de" olduğuna göre,

kadına şiddet "aile içi sorun" görüldüğüne göre, şiddete maruz kalan az sayıdaki kadın polise başvuru olacaktır.

Polis kayıtlarına göre kadınlara uygulanan şiddetin dökümü şöyle:

- Cinayete kurban giden 842.
- Yaralanan 9 bin 317.
- Dayak yiyen 22 bin 884.
- Kaçırılan 5 bin 972.
- Tehdide maruz kalan 9 bin 675.
- Aile içi şiddete maruz kalan 14 bin 989.
- Tecavüze uğrayan 1113.
- Evlenme vaadiyle kızlığını kaybeden 281.
- Fuhuşa teşvik edilen ve kadın ticaretine maruz kalan 380.
- İntihar eden 466.
- İntihar girişiminde bulunan 5 bin 852.

Bu konu ilgili olarak son dönemde basına yansıyan ve bu erkek egemen burjuva sistemin nasıl bir sistem olduğunu gözler önüne seren bazı haberler:

"Töre cinayeti işleyip intihar süsü verdiler"

Olay yeri Kocaeli-Gebze ilçesi. Eşi ile geçimsizlik yaşayan Aysen Cihangir (47) ile eşinden boşanmış kızı Bahargül Öztürk (27) ve 3 çocuğu ile iki ay önce ölümden kaçarak Kars'tan gelip Gebze'ye yerleşir. Töre onların peşini bırakmadı, onları adım adım izledi ve gelip buldu. Kaldıkları evde anne ile kızı çocukları gözünün önünde eşleri tarafından sopayla dövülerek öldürüldüler.

"Ölüm emrini babası verdi"

Yasemin Ç. henüz 18 yaşında. Ankara'da evlenir. Bakire olmadığı gerekçesiyle eşi Taner Akkaya tarafından baba evine geri gönderilir.

Baba evine gönderildikten sonra ‘namusu temizlenmeli’ydi. Bunun için baba Hayati Ç. Talimatı verince Yasemin kardeşi Gökhan Ç. tarafından öldürülür.

**“Kaçırdı, kuma getirdi,
dövüp hastanelik etti”**

Olay yeri Adana. Fırın işçisi olan 24 yaşında nikahsız, evli ve 3 çocuk babası olan Ali Saran, 8 ay önce 20 yaşındaki Özlem Lale’yi zorla kaçıarak kuma/2. eş olarak eve getirir. Özlem’in ailesi bu evliliğe sessiz kalır. Aynı sokakta oturmalarına rağmen Özlem’in ailesi ile görüşmesine kocası izin vermez.

Buna rağmen Özlem ailesini ziyarete gider. Bunu duyan kocası Ali Saran, kendisinden habersiz ailesini ziyarete gittiği gerekçesi ile 3 aylık hamile olan Özlem’i tokatlayıp, tekmeleyip, taşlamaktadır.

Feodal değerlerin önemli ölçüde toplumda varlığını sürdürdüğü erkek egemen sistem de Kadının dövülmesi, öldürülmesi için bir türlü gerekçe bulunur.

**Kadınları zincire vuran, onlara,
erkekler tarafından baskıyı, işkenceyi,
hor görülmeyi, ölümü vs. reva gören
toplumdaki burjuva, gerici, feodal değer
yargılarına karşı mücadele edelim!**

**Kadınlara, toplum, aile, koca tarafından
biçilen, onlara reva görülen anlayışları,
zincirleri kıralım!**

**Kadınlara yönelik şiddet ve töre
cinayetlerinin son bulması için örgütlü
mücadeleyi yükseltelim.**

**Kadınların hayatın her alanında gerçek
anlamda eşit olduğu sosyalist toplum için
mücadelemizi yükseltelim!**

Eylül 2007

İrkçi, milliyetçi, faşist Ozan Arif ve İsmail Türüt’ün dilinden düşmanlık...

Türkücü olarak uzun yıllardır ırkçı, milliyetçi, faşist bir kişilik olarak ortada dolaşan Ozan Arif ve son yıllarda bu karşı devrimci kervana katılanlardan biri olan İsmail Türüt’ün türküsünde kendilerine yakışan, gerçek yüzlerini açıkça ortaya koyan dizeler döküldü.

İşte sözleri Ozan Arif’e ait olduğu İsmali Türüt’ü söylediği türkünün sözleri:

*“Plan yapmayın plan gitmez Karadeniz’de.
Bırakın çan çalmayı, Ermenici olmayı.
O gün böyle desinler, bugün böyle desinler,
Fatihler, Yasinler bitmez Karadeniz’de.
Vatan satsa bir kişi, anında biter işi.
Türk-İslam güneşi,
Batmaz Karadeniz’de.
Bölücülük borusu,
Ötmez Karadeniz’de.”*

Bu türkünün klipleri de You Tube internet sitesinde dolaşıyor. Klibin karelerinden biri de katledilen Hrant Dink’in kanlar içinde yatarken görüntülenen resmi. Türkünün sözleri Türk ırkçılığının, milliyetçiliğinin, diğer dinlere karşı, diğer halklara karşı gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Bu türkü üzerine bazı sivil toplum örgütleri protestolarını dile getirdiler.

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı ‘‘suçu ve suçluyu övmek, halkı kin ve d şmanlı a tahrikten’’ dolayı Ozan Arif ve İsmail Türüt hakkında ceza istemiyle dava açtı.

Eleştirilere karşı iki ırkçı da yaptıklarının doğru olduğunu, savunduklarını açıkladılar.

İsmail Türüt, ‘‘Sözleri severek okudum, bir kelimesinden bile rahatsız değilim’’ demektedir. Ozan Arif ise türkünün sözleri üzerine kendilerine gelen eleştirileri ‘‘Ermeni diasporasının aforozu’’ şeklinde değerlendirmektedir.

Türk milliyetinden işçiler, emekçiler...

İrk lı a, milliyet ili e karşı, farklı dinler, diller, halklar arasında düşmanlık yaratan anlayışlara karşı mücadele etmek öncelikle sizlerin görevidir. Türk ulusundan işçiler ve emekçiler hayatın her alanında işyerinde, okulda, sokakta, evde... bu anlayışların yıkılması için aktif mücadele yürütmelidir.

Bilinmelidir ki, ezilenler arasında hangi gerekçe ile olursa olsun ekilecek düşmanlık tohumları, tüm ezilenlere zarar verecektir. İ  i sınıfı ve ezilenlerin demokrasi, özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine engel olacak, mücadeleyi zayıflatacaktır.

İşçilerin ve emekçilerin kendilerini ezen kapitalistlere, sömürücülere karşı mücadelesinin en temel ilkelerinden birisi, işçilerin ve emekçilerin ortak birli idir, ortak mücadelesidir.

İ  i sınıfını ve emekçileri bu mücadelede din, ırk, milliyet, cinsiyet... temelinde bölecek her girişim verilmesi gereken ortak mücadeleye, birlikte örgütlenmeye zarar verecektir.

Türk, Kürt, Ermeni, Arap, Laz vd. milliyetlerden işçiler, emekçiler...

Ozan Arif ve İsmail Türüt gibilerinin halklarımızı bölme, birbirlerine karşı kı kırt-malarına karşı güçlü bir biçimde karşı duralım, birlikte mücadele edelim. Biliyoruz ki, ‘‘Ozan’’ Arif, İsmail Türüt gibi ırk , milliyetçi, dinci gericiler yalnız değildir.

Onlara bunları söyleten, onlara g   ve destek veren özünde Türk milliyeti dışındaki tüm milliyetlere düşman olan Türk devletidir.

TC devleti kuruluşundan bu yana diğer milliyetlere, dillere, dinlere düşmanlık siyasetinin uygulayıcısı olmuş, kitleler içinde bu karşı devrimci d  ncelerin yayılmasının ba ını çekmiştir, ırk , milliyetçi saldırıların destekçisi olmuştur.

Devletin bu ırk , dinci, milliyetçileri bu eylem ve söylemlerinden dolayı yargılama girişimleri d n olduğu gibi bugün de sahtedir, g r n  tedir.

Bu sahtekarlı ı her an ve her alanda teşhir edelim. Gerçeklerin işçi sınıfı ve ezilenlerden gizlenmesine, gerçeklerin çarpıtılmasına DUR diyelim.

İrk , milliyetçi, dinci saldırı ve yaklaşımların gerçek anlamda ortadan kalkacağı sosyalist bir toplum yaratmak için birlikte örgütlenmeye, mücadeleye!

Haydi sosyalizm mücadelesinin pusulası Bolşevik Parti (Türkiye) içinde örgütlenmeye!

Kahrolsun milliyetçilik,  ovenizm!

Yaşasın enternasyonalizm!

Eylül 2007

14 Mart Tıp Bayramı kutlandı!

14 Mart'ta Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin değişik bölgelerinde Tıp Bayramı kutlandı. Adına "Beyaz Eylem" de denilen Bayramın kutlanması Türk Tabipler Birliği (TTB) olmak üzere değişik kurumlar bu bayramı AKP Hükümetini zayıflatmak için kullandılar.

Bunu bilen hükümet tarafı da kendi sağlık bakanları üzerinden bu eylemlerin aslında yasa dışı olduğunu ve savcılara görevlerini yapması yönünde çağrı yaptı. TTB başkanı Prof. Dr. Gencay Gürsoy ise, "Bir meslektaş olarak son derece üzüntü duyuyoruz. Türkiye, demokratik bir ülkedir. Çalışanlar haklarını gerektiği zaman meydanlarda iş bırakarak arayabilir. Zaten adı konmuş bir iş bırakma eylemi de değildir. 14 Mart, bizim geleneksel günümüzdür. Sağlık sorunlarını tartıştığımız bir gündür. Bugün sorunları halkla paylaşmak için yaptığımız eylemler eğer suçsa, bu suç işlemeye devam edeceğiz." şeklinde bir tavır takındı. Bu karşılıklı restleşmenin neticesi ne olur, savcılar soruşturma açacaklar mı belli olmaz ama, sonuçta bir Tıp Bayramı kutlanıyorsa, bu herhalde akşam evlerde kutlanmayacak, iş saatlerinde ve işyerleri olan hastanelerde kullanılacaktır.

Sağlık emekçilerinin haklarını aramak için meydanlara çıkması, taleplerini haykırması en doğal hakları olarak görülme zorundadır. Zaten uluslararası sözleşmelerde doğan haklar çerçevesinde tüm çalışanların hak arama mücadelesinde bulunması ve bunu iş saatinde yapması bir haktır. Bu hak kullanılırsa bir anlam ifade eder. Bu haklara rağmen eylemler esas olarak güdük kaldı. Geniş kitlelerin

eylem içerisinde yeralma desteği düşüktü. Eylemlerde Genel Sağlık Sigortasına karşı, sağlık ocaklarının kapatılmasına karşı, işsiz binlerce doktor ortalıkta dolaşırken yabancı hekim getirilmesine karşı, sağlık kurumlarını işletmeye dönüştüren anlayışa karşı, Sağlık hizmetlerinin kalitesinin düşürülmesine karşı tavır takınıldı. Doktorlar "Sağlık Hakkı İnsan Hakkı"dır dediler. Onlar İş Güvencesi istediler. Bunlar haklı taleplerdi. Biz de bu haklı talepleri için birlikte meydanlara çıktık.

Her ne kadar sağlıkçılarımızın eylemi bir çok talepleri açısından yalnızca az sayıda sigorta kapsamında çalışanları kapsama durumunda kalsa da, onlar "herkese sağlık hakkı" şiarıyla kayıt dışında olan milyonlarca sigortasız çalışanın da hakkını savunur oldular. Milyonlarca işsiz de sigortası yok ve sağlık kurumları onları da ilgilendirmiyor görünüyor... çünkü onlar da esasen meydanlarda yoktular. Belki sesimizi duymamışlardı... gelecekte sesimizi daha fazla duyurmak için, duymayanların kulaklarının duyması için özel çalışmalar yapmalıyız. İşletmelerde çalışan işçilerin örgütlenmesi çalışmasını temel alırken, yaşadığımız alanlardaki işsizleri, kayıtdışı çalıştırılanları örgütlemek ve mücadele alanlarına çekmek de bizim görevlerimiz arasında. Sigortasız olan milyonlar Tıp Bayramında sokağa dökülmelidir! Onlar hepimiz iş istiyoruz, hepimiz sigortalı çalışmak istiyoruz, hepimiz bunları bize vermeyen kapitalist düzeni istemiyoruz diye alanlarda haykırmalıdır.

Haydi mücadeleye, haydi alanlara! Haydi bu düzeni değiştirmeye!

BD Okuru

15 Mart 2007

Nijeryalı Festus Okey polis tarafından katledildi! Bu ırkçı, yabancı düşmanı saldırının sorumlusu devlettir!

Nijeryalı sığınmacı Festus Okey 20 Ağustos günü arkadaşı ile İstanbul Beyoğlu/Tarlabaşında gezerken polis tarafından şüpheli bulunarak gözaltına alınır ve aynı gün sorgu odasında polis tarafından silahla vurularak öldürülür.

Geçmişten günümüze kadar öldürülen, katledilen insanlar için alışık olduğumuz söylemler vardı: İntihar etti, kaçarken ayağı takılıp düşüp öldü, kendisinin yarattığı kaza sonucu öldü, vs. vb. bir çok aldatmaca ile sorunlar halledildi!!

Festus Okey'in suçu ne idi?

Polis (devlet) açısından Türkiye'de yabancı bir işçi, öğrenci, işsiz olarak yaşamak suçtu, bir de zenci ise suç daha da ağır olacaktı. Zenci olana başından itibaren önyargılı davranıp, hor görülmemekte.

Polisin ileri sürdüğü “gerekçe”ye göre ise Festus Okey'in suçu “şüpheli kişi” olmasıdır.

Polis, şüphelendiği Festus Okey'in ifadesini almak üzere bir arkadaşı ile birlikte karakola götürür ve aynı gün ifadesi alınan odadan Festus Okey'in cesedi çıkar.

Nasıl mı olur? diye sormak anlamsız, çünkü burası Türkiye ve Türk polisi insanların “emniyet”ini sağlıyor(!). Mutlaka bir gerekçesi olacaktır, ama isterse hiç kimse beğenmesin ve de ikna olmasın!

Polisin yaptığı açıklamaya göre polis karakolunda sorgulama sırasında Festus Okey polisin silahını almak isterken polisle arasında boğuşma çıktı ve bu esnada polisin belindeki silah patladı ve Festus Okey öldü!

İyi bir senaryo doğrusu, inanırsanız!

Bu olay üzerine burjuva basın tarafından da bir dizi tepki gösterildi ve olayla ilgili bir dizi tartışmalar yürütüldü.

Festus Okey'in ölümü polise göre kaza iken, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin “Bu insan gözaltında nasıl ölür? Hangi nedenle ölmüştür? Bu ortaya çıkarılmalı” açıklamasında bulunurken, İçişleri Bakanı Beşir Atalay ise konuyla ilgili kendisine sorulan sorulara “Her yerde her sorulan soruya cevap vermek gerekmiyor” diyerek rahatsızlığını dile getirmektedir.

Evet sorunun nedenleri hâlâ ortaya çıkarılmadı, çıkarılmaz da?

Bu ırkçı saldırının da bir kılıfı bulunur. Böyle olacağı için de mümkün olduğunca deliller ortadan kaldırılmıştır, kaldırılmaktadır.

Olayın hazırlık soruşturmasını yürüten

savcının karakoldan kamera görüntülerini istemesine, polis “kamera yok” diyerek cevap verdi. Yani bir başka ifade ile olayın gerçek yüzünün ortaya çıkmaması için kamera görüntüleri polis tarafından yok edildi.

Polisin delilleri yok etmesi bununla da sınırlı kalmadı. Festus Okey’in kanlı gömleği de yok edildi.

Festus Okey’e yapılan ırkçı, yabancı düşmanı saldırı sadece bir polisin giriştiği eylem olarak değerlendirilemez. Çokça duyduğumuz gibi ‘münferit’ bir olay değildir. Bazıları yine, “kendini bilmez bir polisin işi” olarak olayı değerlendirip geçiştirmeye, gerçekleri gizlemeye çalışacaktır; onlar, “eylemi yapan bir polistir”, “tüm polis teşkilatına mal edilemez”, “polis teşkilatı töhmet altında bırakılamaz” deyip, polis teşkilatının kahramanlığı, vatan ve millet severliğinden, insancılığından dem vuracaktır.

Bu söylemler olayın gerçek yüzünü ve gerçek sorumlularını, suçluları kitlelerden gizlemek içindir.

Festus Okey’in katili polistir, devlettir.

Faşist Türk devleti bugüne kadar bu gibi olayları gizleyemediği yerde, cinayeti işleyen görevliye yüklemiştir, kişiyi sorumlu tutmuştur. Cinayetle ilgili her tavırda, “ama bu kuruma mal edilmemelidir” görüşünü savunmuştur.

İşçiler, emekçiler, ezilen halk yığınları;

Bu ırkçı, yabancı düşmanı cinayete sessiz kalmayalım! Gerçek sorumlularından hesap soralım!

Eylül 2007

Seçimler: Palavra meydanı!

Bir seçim sürecini daha yaşıyoruz. Yine ortalık toz pembe! Söylenenlere bakılırsa geleceğimiz parlak, güllük gülistanlık olacak! Ezen-ezilen, açlık, yoksulluk, eşitsizlik, ırkçılık, haksızlık... tarihe karışacak!

Öyle bir ülke tanıtılıyor ve vaat ediliyor ki, sahi burası neresi? Bunları söyleyen partiler ve şahıslar kimler acaba? Aslında palavra meydanını ve palavracıları tanıyoruz.:Ülke: Türkiye... Palavracılar: Hakim sınıfların temsilcileri.

TC kurulduğu tarihten beri seçimlerde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, köylüler üzerinde hep aynı oyun oynanmıştır. Seçimler TC devletinin, hakim sınıfların kendi yöneticilerini, temsilcilerini halka seçtirdikleri, demokrasi maskesi takılan, gerçekte ise emekçi yığınların, ezilen halkların gözünü boyamaktan başka bir şey ifade etmeyen bir maske olmuştur, bugün de bu rolü oynamaya devam etmektedir. Her seçim döneminde hakim sınıfların, sömürü, soygun, baskı düzeninin devleti, partileri, temsilcileri işçi sınıfı ve emekçi yığınlardan almak için palavra meydanına çıkarlar. 2007 genel seçimlerinde de yine karşımızdalar ve geçmiş dönemlerde yaşanan sahnelerin özde bir tekrarından başka bir anlam ifade etmemektedir. Bu seçimde de hakim sınıf temsilcileri ve savunucuları yoğun biçimde palavra için soyundular ve meydanlara çıktılar. İşçi sınıfının ve ezilen yığınların yabancı olmadığı bir sahnede palavracılar rollerini oynamaya başladılar.

Bu sahte palavracılar bir yandan seçimlerde oy alıp meclise girmek için geniş emekçi yığınların gözünü boyamaya çalışırken, diğer yanda kendi rakiplerine karşı tam da burjuvazinin temsilcile-

rine yakışır tavırlar sergilemekte. Birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmektedir.

Emekçi yığınların bu sahtekarların gerçek yüzünü görmeye önemli bir araçtır seçimler.

Seçim vaatleri ve söylemleri sahtekârlıktır!

Yeni değil ve ilk defa duymuyoruz. Her seçim döneminde duymaya alışık olduğumuz laflar, hep aynı tablo. Söylemlerde bazı değişiklikler, farlı laflar ve vaatler dile getirilse de, öz aynı; işçi sınıfı ve emekçi yığınların atlatılmasıdır.

Her seçimde halkın ekonomik sıkıntılardan kurtulacağı, düzlüğe çıkılacağı, haksızlıkların son bulunacağından vb. bahsedilir, emekçi yığınlar sahte cennetler vaat edilir.

Sahte cennet istemiyoruz! Bugüne kadar o kadar şey vaat edildi ki, aslında çözülmemiş, halledilmemiş bir sorunun kalmaması gerekir. Ekonomik ve siyasi sorunlar, sağlık ve eğitim sorunu, iş ve işsizlik sorunu, hak ihlalleri sorunu, ırkçılık ve ayrımcılık sorunu vs. vb. gibi tüm sorunların çözülmüş olması gerekirdi bugüne kadar. Çünkü bu ve benzeri tüm sorunların çözüleceğine dair her seçimde sözler verildi. Ama nafi! Hepsini esasta lafta kaldı. Emekçi yığınlar açısından gerçek anlamda, emekçi yığınların yaşamında köklü bir değişiklik oluşturacak hiçbir temel sorun çözülmedi.

TC devletinde ezenler, zenginler için 'yok yok'ken, ezilen geniş yığınlar açısından hiçbir şey 'yok'. TC devletinde her şey ezen sınıfların ve bu sınıfların hizmetinde olan devletin çıkarına uygun biçimde çözülmüştür, çözülmektedir.

Seçimler işçi sınıfı ve ezilen geniş kitleler açısından köklü bir değişiklik yaratmış olsa, hakim sınıflar ve onların devleti tarafından yaptırılmaz!

TC devleti ve hakim sınıfları açısından seçimler abu anlayış temelinde yapıldığı ka-

bul edildiğinde geniş işçi ve emekçi kitleler açısından esas yapılacak olan iş bellidir:

Seçim sahtekarlığına aldanmadan, devletin ve hakim sınıfların, onların temsilcilerine karşı örgütlenip mücadele etmektir. İşçi sınıfı ve ezilen halkların gerçek kurtuluşu, sorunlarının gerçek çözümü ancak ezilenlerin kendi devlet iktidarında olacaktır. Sömürü sistemi ve devleti varlığını koruduğu ve sürdürdüğü müddetçe emekçilerin hiçbir temel sorunu gerçek anlamda çözülemez.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gerçek kurtuluşu kendi ellerinde olacaktır. Bu nedenle örgütlenmeli, hüküm sürmekte olan sömürü talan düzenini ve devletini yıkmalı, işçi sınıfı önderliğinde kendi devletini kurmalıdır.

Ezilen kesimlerin gerçek özgürlüğü ancak böyle kazanılır.

Kurtuluş seçimde, burjuva toplum sistemde değil; kurtuluş devrimde, sosyalizmde!

İşçi sınıfı ve emekçilerin içinde bulunduğu siyasi ve örgütsel durumu, kendilerinin burjuva siyasetçileri ve sistemi tarafından kandırılması, kendi emelleri için kullanılması için uygun bir ortam hazırlamaktadır. Ne yazık ki işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenme ve bilinç düzeyi çok geri. Olan örgütlülükler esas itibarı ile burjuva sistemin çemberi içinde kalmakla sınırlıdır. Çizilen burjuva çemberi kıracak, kendi kurtuluş mücadelesini sahiplenecek, kendi kaderini kendisinin belirleyeceği düzeyde değildir. Devletten, burjuvaziden ve temsilcilerinden medet umulmaktadır.

Bu seçimde de işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, seçim aldatmacalarına aldırmandan, kendilerinden oy isteyenleri elinin tersiyle bir tarafa itmeli, bizim hiç birinize, hiçbir partinize, sisteminize verecek oyumuz yok demelidir! Hepinize, topunuza hayır! diyebilmelidir.

Çeşitli milliyetlerden tüm emekçiler işçi sınıfı önderliğinde örgütlenip, gerçek kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm mücadelesine hız vermektedir. Burjuva ve reformist partilerde değil, kendi sınıf partilerinde (Bolşevik Partilerde) örgütlenmelidir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gerçek kurtuluşu, komünist partilerde örgütlenerek, kendi ellerinde olacaktır!

Temmuz başı 2007

Hadi oradan!...

İşçi hareketini yakından izleyenler bir dönem DİSK başkanlığını da yapan DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası TEKSTİL'in de uzun zaman başkanı olan Rıdvan Budak'ın, Tekstil Sendikasının son genel kurulunda başkan seçildiğini öğrenmiştir.

Tekstil Sendikası genel kurulu öncesi gazetelerde ilan vererek, daha doğrusu ilan verdirerek, sendikanın başkanlığına geri gelmesini isteyenler de çıktı.

Şimdi "Referans" isimli burjuvazinin boyalı gazetesinde, Rıdvan Budak'ın geriye dönüşü ile ilgili olarak şunları okuyoruz: "Bu sendikaya çok emek verdim. Yok olmasına izin veremem." İlk bakışta kusursuz görünen bu açıklama, Tekstil ve DİSK yaşamını bilenlerin kuşkuyla bakması gerekir.

DİSK'in bu duruma gelmesinde birinci derecede payı olan R. Budak'ın, en az o kadar da Tekstil sendikasının bu duruma gelmesinde, Süleyman Çelebi kadar sorumluluğu vardır.

İşçi hareketinin siyasi güçlerinin bu yöneticiler için "ağa" tanımlaması tam oturmaktadır. Bu Ağalar kendilerinden başkasının başkanlık, ya da yöneticilik yapabileceğini yok saymaktadırlar. R. Budak kimseye danışmadan DİSK başkanlığını bırakarak DSP'den milletvekili

oldu. Şimdi de yine DİSK başkanlığına oynuyor. Tekstil sendikasının örgütlülüğü ve buna bağlı olarak mali durumu çok kötü. Arpalık olarak kullanamayacakları yerlerde bu ağaların işi olmaz. Bunlar bu kurumların hem adını hem de maddi kaynaklarını hoyratça kullanıyorlar. Bunun için de durumu çok kötü olan Tekstil'i kurtarmak iddiası boş bir iddia. Esas amaç Tekstil sendikası üzerinden DİSK başkanlığını yeniden kapmaktır. Olur ya böyle bir durum ortaya çıkarsa bu sefer de bir başka burjuva partisinin milletvekili adayı olarak neden meclise tekrar atlamasın... Ama çekirge her sıçramasında başarılı olamaz.... düştüğü ve bir daha kalkamadığı zamanlar da oluyor.

R. Budak için de böyle. Sınıfın öncü güçleri elinde gelen tüm olanakları kullanarak, bu ağanın tekrar DİSK gibi önünde önemli görevler durması gereken bir işçi örgütünün başına gelmesini engellemeye çalışacaklardır.

Sınıfın sınıf bilinçli ve doğal öncüleri bu gibi ağalara dur demelidirler.

R. Budak ve S. Çelebi yıllarca bu sendikaların ve konfederasyonların içerisinde genç işçileri bir adım öteye taşıyamamışlardır. Yüz binlerce işçinin içerisinde eğitilerek, bu sınıf örgütlerini ileri mevzilere taşıyacak insanların yetişmesini engelleyen bu ağaların bu sendika ve konfederasyonlardan çekip gitmesi için her şeyi yapmalıydılar. R. Budak, Tekstil'in başkanı bile olmayan S. Çelebi'nin tekrar DİSK başkanlığına getirilmesinin etik olmayacağını savunmaktadır. Bu doğrudur. Ama en az bunun kadar şu da doğrudur:

İşçilere, işçilerin sendikalarına sormadan burjuvazinin has sözcülerinin partisi DSP'den milletvekili olanların tekrar DİSK'in başına gelmek istemesi de hiç etik değildir. Bugün Tekstil iş kolundaki sözleşmeler için "mücadele"den bahseden R. Budak'ın bu peşrevi,

yalancı pehlivanların peşrevine benzemektedir.

R. Budak ve şürekası Tekstil sektöründe mücadele edecek kadro mu yarattılar ki, şimdi mücadeleden bahsediyorlar. Bu sahtekarlıktır. Devrimci kadroların temizlenmesi pis işini yapanların, yaptırımların mücadele lafları yalancılığın ifadesidir.

12 Eylül faşizmini işbaşına çağıranlardan o dönemin TİSK başkanı olduğunu bildiğimiz, şimdilerde ise Tekstil İşverenleri Sendikasının başkanı olan Halit Narin faşistinin darbenin hemen ardından, “bugüne kadar onlar gülüyorlardı, şimdi gülme sırası bizde” diyecek kadar sermaye köpeği olan zat, Rıdvan Budak’ın Tekstil Sendikasının başkanlığına gelmesinden dolayı tebrik etmiş. Halit Narin, sınıf mücadelesi veren gerçek sendika önderlerini tebrik etmez, tersine onlardan korkar, titrer. R. Budak ve şürekası on yıllar boyunca tekstil sendikasının bu duruma gelmesinin esas sorumlusudurlar.

Bunlardan sınıf mücadelesi beklemek abesle iştigaldir. Bunlara, “hadi oradan, siz kim sınıf mücadelesi kim” demek lazım. Görev işçileri tabandan, fabrika temelinde örgütleyerek, artık ar damarı çatlamış bu ağaları alaşağı etmelidirler. Bu hainlerin rahat dolaşmasının en temel nedenlerinden biri olan gerçek sınıf partisinin güçsüzlüğüdür. Sınıf mücadelesinin öncüleri bu partiyi büyüterek, sınıf mücadelesinin doğru temelde yönetilmesini sağlayacaklardır.

Gerçek sınıf partisi olan BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI İÇİN İLERİ!

Kahrolsun sendika ağaları!

Devrimci işçiler sendika yönetimine!

Yaşasın sınıf sendikacılığı!

Ücretli kölelik sistemini yıkacağız!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Bd okuru

15.9.2007

Geç kalmış bir tavır...

Bu yazıda kısaca, tavır takınma ihtiyacı duyduğumuz ve fakat bu konuda geciktiğimiz bir yazı hakkında kısa bir tavır takınmak istiyoruz.

Sözkonusu yazı, kendine “Halkın Kurtuluşu Partisi”(HKP) adını takan bir siyasetin, Türk ordusunun Genel Kurmayının 27 Nisan 2007’de, adına e-muhtıra da dediğimiz açıklaması hakkında bir değerlendirme yazısıdır.

Biz değişik yazımızda e-muhtıra hakkında, özelde Türk Ordusunun sözcülerinin bugünü hakkında tavırlar takındık. Fakat, birilerinin Leninizm adını kullanarak, genel kurmayın bu açıklaması hakkında, “GEÇ KALMIŞ EKSİK BİR MUHTIRA” olarak değerlendirme yapmasını doğrusu pek beklemiyorduk. Leninizm adına konuşanların, Leninizme bu değerlendirmeleri ile leke sürmeye çalışmalarını ilk defa yaşamıyoruz tabii ki ama yine de, anlamakta zorluk çektiğimizi tespit etmek istiyoruz.

Hikmet Kıvılcımlı’nın yolunda ilerlediklerini söyleyen bu ekibin, ilgili yazıdaki tavırları çok ilginç. Yazıyı okudukça, evet bu siyasetin savunucularının önderlerinin izinde gittiklerini ibretle gördük. Hikmet Kıvılcımlı’nın 5 Mart 1971’de, “Ordu devri-me de gider faşizme de. Biz onun devrime giden yanını tutmalıyız.” söylediğini ve HKP’nin de bu doğruluğunda hareket ederek, 27 Nisan Muhtırasının, yani e-darbesinin de “ilerici bir hareket” olduğunu tespit etmektedirler.

Biz, bu yazımızda HKP’nin her yazdığı bilimsellik dışı değerlendirmeleriyle uğraşma-

yacağız. Çünkü, o zaman bir makale değil, bir özel broşür çıkarmak zorunda kalırız, ki bu siyasi yaklaşıma bugün bu kadar vakit ayırmanın doğru olmayacağını düşünüyoruz. Biz bazı konularda tavır takınıp geçeceğiz.

HKP'nin yazarları, "... Demek ki Ordu Türkiye'nin Tarihindeki devrimlerde ve ilerici gelişmelerde hep ön safta yer almıştır." demektedirler. Artık Türkiye'nin tarihindeki devrimlerden, 27 Mayıs 1960 darbesi, onlar "politik devrim" diyorlar, 28 Şubat 1997 "ilerici hareketi" ve 27 Nisan 2007 "ilerici muhtırası"nı anladıklarını okuyoruz.

Ordunun emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, devlet içindeki rolünü kavrayamayan bu fukaralara Lenin yoldaşın "Devlet ve Devrim" adlı eseri bir daha okumalarını tavsiye edebiliriz. Ama bu kadar iddialı bir şekilde ortaya çıkanların, bu eseri okumakla birlikte anlayamamış olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu tespit edebiliriz.

Tüm burjuva toplumlarda devletin önemli bir unsuru olan askeri-bürokratik aygıt hakkında Lenin yoldaştan bir iki alıntı yapalım. Gerçi bu baylarımız, Leninist önderlerin bilimsel temeldeki görüşlerinden çok, Kıvılcımlının ne dediğine bakacaklardır. Biz ama yine de, Leninizmin bilimsel bir öğreti olduğunu, işçi sınıfının kendi iktidarını kurabilmesi için, dünya işçi hareketinin deneyimlerinden özümsemiş bu bilimsel öğretinin özüne sadık kalarak mücadele etmelerinin önemli olduğunu düşünüyoruz. Kendi mücadelelerini başarıya ulaştırmanın gerekliliğine inanan işçilerin ve ezilen halkların, bu Leninist görüşleri bir kez daha okumasında fayda gördüğümüzden bu alıntılar yapacağız.

Lenin yoldaş, "2-Silahlı İnsanlardan Oluşan Özel Formasyonlar, Hapishaneler vs." başlığı altında başka şeylerin yanısıra şunları yazmaktadır:

"Silahlı insanlardan oluşan özel formasyonlardan söz etmeye hakkımız var, çünkü her devlete özgü olan kamu gücü, silahlanmış halkla, onun "kendiliğinden hareket eden silahlı örgütü"(5) ile "artık doğrudan doğruya aynı şey değildir".

Bütün büyük devrimci düşünürler gibi Engels, sınıf bilinçli işçilerin dikkatini, egemen darkafalılığa en az dikkate değer görünen ve sadece iyice kökleşmiş değil, aksine denebilir ki taşlaşmış en alışılmış önyargılarla kutsanan şey üzerine çekmeye çalışır. Daimi ordu ve polis, devlet erkinin esas silahlarıdır, fakat – başka türlü olabilir mi?" (Devlet ve Devrim, s.18, İnter Yayınları)

Bu alıntıda açık bir şekilde, daimi ordu ve polisin devlet erkinin esas silahlarıdır. Bunun tersini savunmak darkafalılıktır.

Lenin yoldaş, "devrimin sonuçları" alt başlığı altında bu konuya devam etmektedir;

"Burjuva topluma özgü merkezileşmiş devlet erki, mutlakliyetin devrilmesi döneminde ortaya çıktı. Bu devlet mekanizması için iki kurum en karakteristiktir: bürokrasi ve daimi ordu. Bu kurumların binlerce bağla nasıl tam da burjuvaziyle bağlı olduğundan Marx ve Engels'in eserlerinde sık sık söz edilir...." (age. s.40)

Burada Lenin yoldaş, burjuva devlet erkinin en karakteristik iki kurumunun bürokrasi ve ordu olduğunu, bu iki kurumun binlerce bağla burjuvaziye bağlı olduğunu tespit eder. Ama ne gam! Kıvılcımlıyı savunanlar bu tespitlerin yanında bile geçmiyorlar. Ordu Türkiye'de darbeleri yaparken her seferinde de burjuvazinin bütünlüklü çıkarını temel alarak hareket ettiğini görmezden gelirler. Sanki burjuvazi "kendi" başına bağımsız bir kurummuş gibi hayaller yayıyorlar. Bu işçi sınıfının

bilincinin bulanıklaşmasına hizmet etmektedir. Ama revizyonizmin bahçesinden nasıplenen Kuvvâcılıının ve yolunda gittiklerini söyleyenlerin doğruyu yazıp çizmelerini beklemek zaten bir problem olurdu.

Kuvvâcılıcıların bu kesimi, çünkü başka kesimleri de var, ordudan medet ummaya çalışırken, Lenin yoldaş, “Komünarların Girişiminin Kahramanlığı Nerede Yatıyordu?” ara başlığı altında başka şeylerin yanısıra, şu tespitleri yapmaktadır:

“İkincisi, Marx’ın, bürokratik-askeri devlet mekanizmasının parçalanmasının “her gerçek **halk** devriminin önkoşulu”nu oluşturduğu yönündeki olağanüstü derin ifadesi özel bir dikkati gerektiriyor. ...” age. s. 52

Lenin yoldaş burada açık bir şekilde, “bürokratik-askeri devlet mekanizmasının parçalanmasının “her gerçek **halk** devriminin önkoşulu”nu oluşturduğu” yönündeki tespiti, bizim HKP revizyonistlerini ilgilendirmiyor, en iyi ifade ile bilgileri dahilinde değil.

Devletin sınıfsal özü bellidir. Burjuva olan bu devletin ordusunun da, bu düzene hizmet etmekten başka bir yolu olamaz. Bugün Türk devletinin başbakanlığına bağlı olan ordudan, burjuva devletin dışında bir tavır beklemek, “ilerici ordu” zihniyetinden kaynaklanan, ordudan medet uman, ondan “devrime gitme”yi bekleyen hayalperestlerin, revizyonistlerin işi olsa gerek.

İşçi sınıfını bu revizyonist görüşleriyle zehirleyenler, 12 Eylül faşist darbesi sırasında sınıfın ses çıkarmamasını, “ilerici” darbecilerin yanında yer almasını yer alarak, genelde devrimci ve Marksist harekete karşı tavır almış olmalarını yadırgıyor olamazlar.

Stalin yoldaş da, “Rusya Sosyal-Demokrat Partisi ve en yakın görevleri” başlıklı makalesinde, başka şeylerin yanında şunları söylemektedir:

“Eğer yaşamımızın koşulları Rus işçilerini her gün daha ısrarlı bir şekilde doğrudan siyasal mücadeleye itmemiş olsaydı, sonunda hareketi tehdit eden tehlike daha da büyük olurdu. Sıradan, küçük bir grev bile işçileri doğrudan siyasal haklardan yoksunluğumuz sorunu ile karşı karşıya getirerek **Devlet iktidarı ve silahlı gücüyle çatışmaya götürüyor** ve salt ekonomik mücadelenin yetersiz olduğunu açıkça kanıtlıyordu. Bu nedenle mücadele, bu “sosyal-demokratların” isteklerine aykırı olarak her gün gittikçe artan politik bir niteliğe bürünüyordu. ...” (Bold yazılar bize ait) (Stalin, Cilt I, s.39, İnter Yayınları)

Burada da görüldüğü gibi, devlet iktidarı ve onun silahlı gücü ile çatışmaktan söz ediyor Stalin yoldaş. Yani silahlı gücü olan ordu ayrı, burjuva devlet, ki o zaman Çarlık üretim ilişkileri açısından kapitalist, yönetim aygıtı bakımından feodal bir siyasi üst yapıya sahipti. Bu dönemde de devlet ile silahlı gücü olan polis ve ordu içiçedir. Aldıkları tüm önlemler, yaptıkları icraatlar devletin çıkarları çerçevesinde ele alınmaktadır.

Burada başka bir noktaya daha geçebiliriz;

Tüm çalışmalarını yasal örgütlenmeye veren revizyonist baylarımızın, tabii ki devletin temel güçlerinden birisi olan orduya karşı mücadele, haşa silahlı mücadele diye bir dertleri olmayacakları için, “güçlü” görünenden medet umma, ona yamanma gibi davranışları olacaktır.

İşçi sınıfı öncülüğünde devrim diye bir dertleri olanların, devletin resmi ideolojisi ve kurumları ile çatışmaları kaçınılmazdır.

Devletin belli ideolojik ve siyasi kırmızı çizgileri konusunda, mesela, Ermeni sorunu, Kürt sorunu,

azınlık halklar sorunu gibi konularda uzlaşan değerlendirmeler yapan bu revizyonistlerimiz, orduya da esasta yamanmaya çalışıyorlar.

“Ordu’nun devrime giden yanını tutmalıyız” diyen revizyonistlerin konuya hiç bir şekilde Marksist-Leninist bir temelde yaklaşmadıklarını, Marksizmin öğretmenlerinin bu soruna nasıl yaklaştıklarını kısaca alıntılarla göstermeye çalıştık.

Ama Marksizm adına konuşan, sosyalizm adına konuşan bu revizyonistlerin Leninist parti öğretisinden de bir şey anlamadıklarını, daha da öte bu öğretiyi çarpıttıklarını söyleyebiliriz. Leninist partinin hiç bir şekilde kendisini legal mücadele araçlarıyla sınırlayamayacağını, ondan olanaklar ölçüsünde yararlanacaklarını, ama esas olarak illegal partiyi inşa ederek, onun tüm ülke çapında faaliyetini garanti altına almış gizli bir örgütçüler ağı üzerinden işçi sınıfının mücadelesini ördüğünü dünya işçi hareketinin tarihsel deneyimlerinden görürüz.

Günümüzde böyle örgütlenmiş bir Bolşevik parti yaratmadan iktidarı ele geçirmek olanaksızdır. Sınıf hareketi içerisine girerek, onu devrimci mevzilere yerleştirerek, sermayenin egemenliğine son vermek için giderek barikat savaşlarına doğru mücadele seyrini yükselterek iktidarı ele geçirmenin bu parti yaratılmadan imkansız olduğunu tespit etmemiz lazım.

Tüm çalışmalarını legal faaliyet üzerine oturtan legalistlerin, sınıf hareketine önderlik edemeyeceğini, sınıfın sağlam temelde örgütlenmesinin legal faaliyet üzerinden mümkün olmadığını tüm tarihsel süreç göstermiştir.

Ama bu konuda da “dünyayı yeniden keşfetme” çalışması içinde olanlar olacaktır.

İllegal yayın organı ve illegal parti konusunda, Lenin yoldaş, “İskra” Yazı Kurulu’nun duyurusu” başlıklı yazıda şunu söylemektedir:

*“Rus **illegal basınının** varlık koşulları göz önüne alınarak, gazetenin çıkış tarihi önceden belirlenmeyecektir.”* ((**Bold** yazılar bize ait) (Lenin Seçme Eserler Cilt 2, s. 20)

Burada göreceğimiz gibi Lenin yoldaş ve yoldaşları için, çalışmalarını üzerinde yükseltmeyi amaçladıkları araç illegal bir yayın organıdır.

“Nereden başlamalı?” adlı makalede de şunlar da savunulmaktadır:

*“... Şimdi, bütün halkın önünde Çarlık hükümetini teşhir etmekle görevli bir kürsü kuracak durumdayız ve bu kürsiyi kurmakla yükümlüüz; sosyal-demokrat gazete(Komünistler o dönemde kendilerini sosyal-demokrat olarak adlandırıyorlardı. Bn.) böyle bir kürsü olmalıdır. Rus işçi sınıfı – Rus toplumunun öteki sınıf ve tabakalarından farklı olarak – politik bilgiye sürekli ilgi duyuyor, onda her zaman (sadece belli heyecan dönemlerinde değil) **illegal yayınlara** büyük bir talep var...”* (**Bold** yazılar bize ait) (age. s.32)

Lenin yoldaş böyle bir illegal yayın organının ancak,

*“... buna karşılık devrimciler örgütü, her şeyden önce ve esas olarak, mesleği devrimci faaliyet olan (devrimciler örgütünden de zaten bu nedenle söz ediyor ve devrimci sosyal-demokratları kastediyorum) kişileri kapsmalıdır. Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, birinin ya da diğerrinin mesleği arasındaki farklar bir yana, **işçilerle aydınlar arasındaki her türlü fark tamamen ortadan kalkmalıdır. Bu örgüt pek geniş tutulmamalı ve mümkün olduğunca konspiratif olmalıdır.**”* (**Bold** yazılar bize ait) (Lenin, Ne Yapmalı? İnter Yayınları, s.120. Alıntı, Bolşevik Parti İnşa Öğretisi Üzerine, H.Yeşil, s.32, Dönüşüm Yayınları)

Mesleği devrimci faaliyet olan, ki buna devrimciler örgütü diyor, komünistlerden oluşan, pek geniş tutulmayan ve mümkün olduğunca konspiratif olan bir parti tarafından çıkarılacağını, çıkarılması gerektiğini savunuyor. Legal olanaklardan yararlanma, dünya işçi hareketinin deneylerinden de görüleceği gibi, ana mücadele aracı olarak Hiçbir zaman görülmemiştir. Bunu görenlerin sınıf hareketine büyük ihanet içinde olduklarını, sınıfın iyi niyetli öncülerini Şili örneğinde de görüldüğü gibi, sermayenin askeri ve polis güçlerinin ellerine teslim ettirdiğini göstermiştir. Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi hareketinin deneyimleri de, legalizmin batağına batarak sermayenin devletin parçalanamayacağını göstermiştir. Özellikle 12 Eylül askeri faşist darbesi döneminde, illegal olduklarını iddia eden örgütlerin de gerçekte legal çalışma yaptıklarını, bu örgütlere vurulan darbeler sonucunda görülmüştür. Kendi yapılarını koruyamamanın temel nedeni, illegalitenin kurallarına uymamaktır. Legal çalışma alanları ile illegal alanın içiçe geçmesi sonucu, burjuvazinin hafiyeleri açısından örgütü ortaya çıkarmak pek bir sorun oluşturmamıştır. Deneyimler, illegal parti örgütü ile legal örgütün organik ilişkilerinin kesilmesi, her alanın kendi çalışmasını bağımsız bir şekilde ama ortak siyasi perspektifle yürütmesinin ancak başarılı bir sonuç çıkarabileceğini göstermiştir.

Son söz olarak:

HKP gibi partilerin Komünist bir perspektifle çalışmadığını, ordu sorununda olduğu gibi bir dizi eklektik görüşler savunarak sınıf hareketi içerisinde revizyonist görüşler yaygınlaştırdığı ölçüde zarar verdiğini tespit ediyoruz. Ordunun yanında yer alarak sosyalist olunamayacağını, bilerek ya da bilmeyerek burjuva devletin bir kurumunu esasta aklarak devrimci saflar içerisindeki yerini tartışılır hale getirdiğini tespit etmemiz lazım.

Türkiye'nin Türkiye tarafından yönetilmediğini, aksine ABD tarafından yönetildiğini iddia ederek, Türk devletini ateş hattından çekmekte, dikkatleri emperyalistlerin üzerine çekmeye çalışmaktadır.

Bu tavır sınıfı yanıltan bir tavidir.

İşçi sınıfının “kendi” burjuvazisine karşı mücadeleyi esas alması temel Leninist ilkesi burada ayaklar altına alınmaktadır.

Türkiye'yi Türk burjuvazisi yönetmektedir. Ve onların çıkarları ile emperyalist devletlerin-yalnızca ABD değil- çıkarlarının uyduğu noktada birlikte yönetmektedirler.

Bunları savunmamak, sınıfın sınıf bilincini bulandırmak ve Türk burjuvazisine hizmet eder yönde yönlendirmektir. Bu devrimci bir tutum hiç değildir.

Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg yoldaşların işaret ettiği gibi, “düşman içeridedir, ona karşı savaş” tespiti biz Bolşeviklere yol gösteren ilham kaynağıdır.

Bunu söylemeyenler, “Proletaryanın Vatanı Yoktur!” diyenler karşısında “Vatan aşkı”ndan, “Yurtsever”likten bahsedenler, “Bütün ülkelerin işçileri Birleşiniz”, “Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz!” şiarlarından hiç bir şey anlamamışlardır.

Kahrolsun Revizyonizm!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Bolşevik Bayrağı Yükseklerde Bolşevikler tutacak!

Bir BD okuru

12 Eylül 2007

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 153

• Mayıs / Gulan 2007

• Fiyatı: 2 YTL

1 MAYIS 2007... GÜN ÇALIŞMA GÜNÜ DEĞİL...
GÜN BİRLİK, GÜN DAYANIŞMA, GÜN MÜCADELE GÜNÜ!

Üretimi durdurun, meydanları doldurun!

*Bolşevizmin Kuzey Kürdistan–Türkiye’deki sesi...
Oku, okut, incele, tartış!*